

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/91/2021
Identifikačné číslo spisu: 2516203456
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2516203456.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Aleny Priellovej v spore žalobkyne: G.. T. P., trvalým pobytom v W., T. XX, zastúpenej JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Klincová 35, proti žalovanému: Letisko Piešťany, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 597/81, IČO: 36 266 906, zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTHALIA s.r.o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Majakovského 9, IČO: 54 199 808, vedenom na Okresnom súde Piešťany, o zaplatenie 35 849,52 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/12/2020-517 z 29. júna 2021 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania p r i z n á v a v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 4Cb/123/2016-438 zo dňa 4. októbra 2019 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 35 849,52 eura (zniženu o príslušnú daň a zákonné odvody) a 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.09.2010 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.10.2010 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.11.2010 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.12.2010 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.01.2011 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.02.2011 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.03.2011 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.04.2011 až do

zaplatenia, 9,25 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.05.2011 až do zaplatenia, 9,25 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.06. 2011 až do zaplatenia, 9,25 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.07.2011 až do zaplatenia, 9,5%-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.08.2011 až do zaplatenia, 9,5 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.09.2011 až do zaplatenia, 9,5 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.10.2011 až do zaplatenia, 9,25%-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.11. 2011 až do zaplatenia, 9,25 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.12.2011 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.01.2012 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.02.2012 až do zaplatenia, 9,0 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1 327,76 eura (zniženej o príslušnú daň a zákonné odvody) od 11.03.2012 až do zaplatenia, to všetko spolu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 66 ods. 3, § 566 ods.1 a 2, § 567 ods. 1 a 2, § 571 ods. 1, § 365 veta prvá a § 369 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej ako „OBZ“), ust. § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“), ust. § 3 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

3. Prvoinštančný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa vykonávala u žalovaného funkciu člena a predsedu predstavenstva, pričom funkcia člena predstavenstva jej zanikla uplynutím funkčného obdobia dňa 29.02.2012. Predstavenstvo žalovaného v auguste 2010 v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie žalovaného rozhodlo o pozastavení vyplácania odmien členom predstavenstva a členom dozornej rady žalovaného a z toho dôvodu tvrdil, že pohľadávka žalobkyne nie je splatná a žaloba je podaná predčasne, pretože predstavenstvo žalovaného rozhodnutie o ďalšom vyplácaní odmien neprijalo. Dňa 13.02.2014 predstavenstvo žalovaného prijalo uznesenie, ktorým rozhodlo nevyplatené odmeny členov orgánov žalovaného ku dňu 31.12.2013 (teda za celé obdobie, ktoré je predmetom žalobného návrhu) vyplatiť v termíne september 2014 v prípade, že sa podarí získať finančné zdroje. V zmysle čl. 2 bod 1. veta prvá Pravidiel odmeňovania členov orgánov spoločnosti Letisko Piešťany, a.s. (účinných od 13.12.2004, vydaných zakladateľom žalovaného a podpísaných ministrom dopravy, pôšt a telekomunikácií SR) náhrady a odmeny podľa tohto vnútorného odmeňovacieho poriadku sa poskytujú členom predstavenstva a dozornej rady spoločnosti za výkon činností v prospech spoločnosti mimo pracovného pomeru, a to na základe zmluvy o výkone funkcie člena orgánu spoločnosti, že (čl. 2 bod 3.) mesačnou odmenou sa na účely tohto vnútorného poriadku považuje finančné plnenie členom predstavenstva a dozornej rady spoločnosti za prípravu na účasť a za účasť na zasadnutí príslušného orgánu spoločnosti a za vykonávanie určenej činnosti v pôsobnosti tohto orgánu spoločnosti, že (čl. 4 bod 1. písm. a/) predsedovi predstavenstva patrí pravidelná mesačná odmena 15 000,- Sk a členovi predstavenstva patrí pravidelná mesačná odmena 10 000,- Sk, že (čl. 4 bod 3.) nárok na odmenu členovi predstavenstva spoločnosti vzniká v pomernej časti dňom voľby do orgánu spoločnosti, pretrváva počas vykonávania funkcie a zaniká dňom ukončenia pôsobenia v tomto orgáne z akéhokoľvek dôvodu (skončenie funkčného obdobia, abdikácia, odvolanie a pod.), že (čl. 4 bod. 6) odmeny členom orgánov spoločnosti sú vyplácané vždy počas dňa, ktorý je určený ako deň výplaty mzdy zamestnancov spoločnosti vyplatením odmeny na bankový účet člena orgánu spoločnosti, že (čl. 4 bod 8.) spoločnosť odmeny, na ktoré členom predstavenstva spoločnosti vznikne nárok, zúčtuje a zdaní podľa zásad určených pre zúčtovanie funkčných pôžitkov členov orgánov spoločnosti. Dodatkom č. 1 k Pravidlám odmeňovania členov orgánov spoločnosti Letisko Piešťany, a.s., zo dňa 13.12.2004 (účinného dňom 01.03.2007, ďalej aj "Dodatok") s účinnosťou dňom 01.03.2007 sa zvýšila pravidelná mesačná odmena predsedovi predstavenstva na sumu 45 000,- Sk (= 1 493,73 eura) a členovi predstavenstva na sumu 40 000,- Sk (= 1 327,76 eura) mesačne. Uznaním záväzku (datovaného dňom

09.05.2014) žalovaný ako dlžník (konajúci predsedom predstavenstva G.. S. P., F. a členmi predstavenstva G.. U. Š., F. a G.. T. L., F..) uznal svoj záväzok voči veriteľovi (v tomto konaní žalobkyni) v celkovej výške 35 849,52 eura (+ kapitalizované príslušenstvo) tak, ako je žalobou uplatnený nárok čo do dôvodu. Zmluvu o výkone funkcie člena predstavenstva uzatvorenej podľa § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka datovanej dňom 01.03.2007, ktorú uzatvorili Letisko Piešťany, a.s. (ďalej len "žalovaný") a žalobkyňa (ďalej len "predseda predstavenstva"), že (bod 1.2.) člen predstavenstva sa na základe tejto zmluvy zaväzuje, že bude pre spoločnosť vykonávať všetky úkony, ktoré súvisia s výkonom funkcie člena predstavenstva, a to v mene spoločnosti a na jej účet a spoločnosť sa zaväzuje mu za to platiť odmenu; že (bod 1.4.) právne vzťahy neupravené touto zmluvou sa riadia primerane ustanoveniami: a/ mandátnej zmluvy upravenej v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že člen predstavenstva má postavenie mandatára a spoločnosť má postavenie mandanta, a b/ vnútorného poriadku o odmeňovaní členov orgánov spoločnosti schváleného zakladateľom spoločnosti pri jej založení dňa 12.12.2004 v znení jej dodatkov; že (bod 2.1.) člen predstavenstva je na základe tejto zmluvy povinný vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou a odbornou starostlivosťou. Je povinný vykonávať svoju funkciu v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Najmä je povinný zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Pri výkone svojej pôsobnosti nesmie uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých akcionárov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Ak člen predstavenstva poruší tieto povinnosti, spoločnosť má právo na náhradu škody; že (bod 3.1.) spoločnosť je povinná platiť členovi predstavenstva za výkon činnosti podľa tejto zmluvy odmenu vo výške upravenej pravidlami odmeňovania schválenými zakladateľom spoločnosti dňa 13.12.2004 v znení zmien a doplnení, ktoré schvaľuje valné zhromaždenie spoločnosti. Nárok na odmenu členovi predstavenstva vzniká v pomernej časti dňom voľby do orgánu spoločnosti, pretrváva počas vykonávania funkcie a zaniká dňom ukončenia pôsobenia v tomto orgáne z akéhokoľvek dôvodu (skončenie funkčného obdobia, vzdanie sa funkcie, odvolanie a pod.); že (bod 3.2. vety prvá a druhá) odmena člena predstavenstva pozostáva z mesačnej odmeny. Mesačnú odmenu sa spoločnosť zaväzuje zaplatiť členovi predstavenstva vždy do 12. dňa nasledujúceho mesiaca, za ktorý sa odmena platí; že (bod 3.4.) člen predstavenstva, ktorý je štátnym zamestnancom podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemôže poberať odmenu od spoločnosti; že (bod 6.1.) funkcia člena predstavenstva zanikne odvolaním, vzdaním sa, smrťou alebo z iných zákonných dôvodov.

4. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že žalobkyňa bola v období od 01.03.2007 do 20.07.2009 predsedom predstavenstva žalovaného a od 21.07.2009 do 29.02.2012 členom predstavenstva žalovaného. Podanou žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie sumy 25 227,44 eura (brutto) titulom mesačných odmien za výkon funkcie člena predstavenstva (za obdobie od 08/2010 do 02/2012) a sumy 10 622,08 eura (brutto) titulom odstúpeného podľa Stanov žalovaného a príslušného úroku z omeškania. Uvedený nárok žalobkyni žalovaný (konajúci uvedenými svedkami ako členmi štatutárneho orgánu žalovanej) uznal, a to opakovane. Žalovaný sa bránil uplatnenému nároku pre rozpor s dobrými mravmi a pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku, keď podľa tvrdenia (nepreukázaného) žalobkyňa ako člen predstavenstva niesla zodpovednosť za nepriaznivé hospodárske výsledky žalovaného (prehlbujúca sa strata žalovaného počas výkonu funkcie člena predstavenstva žalovaného žalobkyňou). Žalovaný tiež namietal uplatnenie "brutto" nároku. Súd prvej inštancie uviedol, že nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by malo byť Uznanie záväzku zo dňa 09.05.2014 neplatné. V samotnej Zmluve (bod 1.4.) je uvedené, že právny vzťah žalobkyne a žalovaného sa riadi ustanoveniami § 566 a nasl. Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve, čo korešponduje s ust. § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že v Zmluve ani v Pravidlách odmeňovania (nastavených žalovaným) nie je žiadna previazanosť medzi nárokom žalobkyne ako člena predstavenstva žalovaného na kladné hospodárske výsledky žalovanej (na tieto je viazaná iba možnosť vyplácania tantiem v prípade dosiahnutia zisku, čo ale nebolo predmetom tohto sporu). Právo člena štatutárneho orgánu na vyplatenie odmeny (vo výške 8-násobku mesačnej odmeny podľa Pravidiel odmeňovania) je upravené v Stanovách žalovaného a bolo dané už dňa začatia výkonu funkcie člena predstavenstva žalovaného žalobkyňou. Ako je zo znenia § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka zjavné, pokiaľ zo Zmluvy nevyplýva niečo iné (a v súdenom spore zo Zmluvy iné nevyplýva), mandatárovi vznikne nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný

výsledok alebo nie. Žalovaný nepreukázal, že by žalobkyňa ako mandatár nevykonávala riadne činnosť, na ktorú bola povinná ako predseda predstavenstva či člen predstavenstva, čo by spochybnilo danosť nároku žalobkyne na mesačnú odmenu. Samotné preukázanie hospodárskej straty žalovaného (a dokonca jej prehĺbenie) počas pôsobenia žalobkyne vo funkcii predsedu predstavenstva, či člena predstavenstva žalovaného, samo osebe nepostačuje na preukázanie toho, že žalobkyňa nevykonávala svoju činnosť riadne. Z hospodárskeho života je všeobecne známy poznatok, že nastávajú situácie, keď za hospodársky úspech sa považuje dokonca aj zvýšená strata, pokiaľ je obhájiteľná vzhľadom na hospodárske prostredie. Ak žalovaný sám nastaví pravidlá na vyplácanie mesačných odmien a jednorazovej odmeny pri skončení výkonu funkcie člena orgánu žalovaného, nie je namieste dovolávať sa rozporu týchto (žalovaným nastavených) pravidiel s dobrými mravmi, či zásadami poctivého obchodného styku. Žalobkyňa sa domáhala priznania nároku na zaplatenie nevyplatených súm iba do dňa skončenia výkonu funkcie člena predstavenstva žalovaného, teda do 29.02.2012.

5. K námietke žalovaného, že v prípade danosti nároku žalobkyne na mesačné odmeny a na odmenu vo výške 8-násobku mesačnej odmeny žalobkyňa žalovala nesprávne "brutto" sumu, nakoľko z tejto je (resp. by bol) žalovaný povinný odviesť preddavok na daň a príslušné zákonné odvody súd prvej inštancie uviedol, že takto žalovaná suma je plne v súlade s ustálenou súdnou praxou; spravidla totiž nemožno (snáď až na výnimky, keď žalobcom by bol mzdový účtovník) požadovať od žalobkyne, aby v prípade nárokov na vyplatenie mzdy (čo je obdobný prípad) žalovala netto sumu, ktorú si nemusí vedieť vypočítať, avšak každý, kto sa domáha mzdových nárokov, príp. odmien tak, ako žalobkyňa v tomto spore, vie, aké má brutto nároky voči protistrane a tieto vie podanou žalobou aj uplatniť. Zamedzeniu bezdôvodného obohatenia žalobkyne potom bráni formulácia výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal úspešnej žalobkyňi nárok na žalovanú sumu, ale po odpočítaní dane (preddavku na daň) a zákonných odvodov (teda "netto" sumy). Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie nezaoberal dokazovaním smerujúcim k ekonomickej situácii žalovaného, resp. smerujúcim k posudzovaniu činnosti žalobkyne ako člena predstavenstva žalovaného, nakoľko pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby nemajú žiadny vplyv.

6. Súd prvej inštancie podľa § 365 veta prvá, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (účinného od 01.02.2013) a priznal žalobkyňi úroky z omeškania od žalovaného spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia, pretože žalobkyňi od 01.08.2010 nebola vyplácaná mesačná odmena (splatná vždy do 10. dňa nasledujúceho mesiaca), teda žalovaný sa dostával do omeškania vždy od 11. dňa nasledujúceho toho-ktorého mesiaca a od toho dňa žalobkyňi vznikali nároky na úroky z omeškania (ktoré podľa žalobného petitu žalobkyňa k odmene vo výške 8-násobku mesačnej odmeny, teda k sume 10 622,08 eura nežiadala).

7. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 31Cob/12/2020-517 z 29. júna 2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Piešťany č. k. 4Cb/123/2016-438 zo dňa 4. októbra 2019 ako vecne správny (§ 387 ods. 1 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa vykonávala pre žalovaného v období od 01.03.2007 do 20.07.2009 funkciu predsedu predstavenstva a od 21.07.2009 do 29.02.2012 bola členom predstavenstva žalovaného, pričom si žalobou uplatnila nárok na zaplatenie sumy 25 227,44 eura brutto titulom mesačných odmien za výkon funkcie člena predstavenstva za obdobie od augusta 2010 do februára 2012 a sumy 10 622,08 eura titulom odstupného + sumy 8 588,17 eura titulom úroku z omeškania. Žalovaný tento nárok žalobkyne uznal písomne dňa 09.05.2014, a to čo do dôvodu a výšky. Uvedené skutkové okolnosti neboli v konaní pred súdom prvej inštancie stranami sporu namietané a odvolací súd ich mal preukázané aj z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Ohľadne uznania záväzku odvolací súd poukázal na § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka s konštatovaním, že na základe právnej teórie týkajúcej sa obsahu vyvrátiteľnej právnej domnienky existencie uznaného záväzku vysvetľujúc, že podstatou inštitútu uznania záväzku je, že uznanie záväzku urobené spôsobom

požadovaným zákonom zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že záväzok v uznanom rozsahu v čase uznania trval. Na základe tejto teórie bol súd prvej inštancie zaviazaný hodnotiť obranu žalovaného, ktorú v konaní prednášal.

9. V súvislosti s riadnym výkonom činnosti žalobkyne ako člena predstavenstva žalovaného odvolací súd poukázal na to, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie predložil zápisnice zo zasadnutí predstavenstva žalovaného, konaných od 09.04.2010 do 27.02.2012, pričom išlo o celkovo 19 zasadnutí a žalobkyňa bola osobne prítomná iba na zasadnutí dňa 20.09.2011 a zo všetkých ostatných zasadnutí bola ospravedlnená, teda nebola na ďalších 18-tich zasadnutiach osobne prítomná. Žalobkyňa predložila dva maily ospravedľujúce jej neprítomnosť na zasadnutiach predstavenstva dňa 04.10.2011 a 07.10.2011, pričom však v týchto mailoch zaslala splnenie úloh vyplývajúcich jej ako členovi predstavenstva. V konaní vypočutí svedkovia G.. U. Š., F., G.. S. P., F., a G.. T.Š. L. vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili, že v rozhodnom období si žalobkyňa ako členka predstavenstva žalovaného svoje povinnosti vyplývajúce jej z tejto funkcie plnila riadne, pričom funkcia člena predstavenstva sa neobmedzuje iba na účasť na zasadnutiach predstavenstva, ale spočíva aj v inej činnosti, čo žalobkyňa podľa svedkov vykonávala. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa si v rozhodnom období plnila povinnosti člena predstavenstva žalovaného tak, že nespôsobovala omeškanie v rozhodovacích procesoch predstavenstva a riadnom chode jeho činnosti, pričom prípadná osobná neúčasť na zasadnutiach predstavenstva nemala za následok žalovaným tvrdený nesprávny výkon činnosti člena predstavenstva, nakoľko išlo podľa výpovedí svedkov o formu zúčastňovania sa na procese riadenia spoločnosti (osobná účasť na zasadnutiach predstavenstva žalovaného), avšak obsah zúčastňovania sa na procese riadenia spoločnosti (to znamená podieľanie sa na rozhodovaní predstavenstva) žalobkyňa dodržiavala, navyše v tejto súvislosti bolo poukázané na skutočnosť, že žalobkyňa okrem funkcie člena predstavenstva žalovaného zároveň zastávala aj pozíciu odborného garanta pre leteckú prepravu vykonávanú žalovaným.

10. Podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané, že by žalobkyňa ako členka predstavenstva žalovaného bola priamo zodpovedná za zlú ekonomickú situáciu žalovaného, alebo že by ju zavinila. Ak sa aj žalovaný dostal do zlej ekonomickej situácie, nebola v konaní preukázaná príčinná súvislosť medzi takýmto finančným stavom žalovaného a výkonom funkcie člena predstavenstva žalobkyňou. Žalovaný nepreukázal, že by žalobkyňi vytýkal spôsob výkonu funkcie člena predstavenstva alebo, že by z obdobného dôvodu akýkoľvek riadiaci orgán žalovaného, napr. valné zhromaždenie alebo dozorná rada penalizovali žalobkyňu znížením odmien alebo akýmkoľvek iným spôsobom. Žalobkyňa si svoj žalobný nárok na odmenu člena predstavenstva a odstupné uplatňovala v súlade s Pravidlami odmeňovania členov orgánov žalovanej zo dňa 13.12.2014 vrátane Dodatku č. 1, Zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva zo dňa 01.03.2007 a Stanov žalovanej. Žalovaný nenamietal spôsob výpočtu uplatneného nároku, namietal dôvod jeho uplatnenia. Odvolací súd však mal za to, že bolo síce pravdou, že na zasadnutí predstavenstva dňa 31.08.2010 predstavenstvo žalovaného uznesením č. 5/3/2010 rozhodlo, že sa dočasne pozastaví vyplácanie odmien členom predstavenstva a dozornej rady za výplatné obdobie august - október 2010, pričom nevyplatené odmeny sa vyplatia vo výplatnom termíne za mesiac november (v decembri 2010) a na zasadnutí dňa 13.02.2014 predstavenstvo žalovaného uznesením č. 5/1/2014 rozhodlo o podmienčnom vyplatení odmien členom orgánov žalovaného, ktoré neboli vyplatené do 31.12.2013 v termíne september 2014 v prípade, ak sa podarí získať finančné zdroje podľa predbežného návrhu cash flow na rok 2014, avšak pri nároku žalobkyne odvolací súd poukazuje na čl. III bod 3.2 veta tretia zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva žalovanej zo dňa 01.03.2007, v zmysle ktorej „o krátení časti mesačných odmien môže rozhodnúť predstavenstvo alebo dozorná rada v prípade neospravedlnených neúčastí člena predstavenstva na zasadnutiach alebo neplnení si určených úloh“, avšak o prípadnom krátení časti mesačných odmien nerozhodli, takže nebolo možné považovať nárok na mesačné odmeny za krátený, znížený alebo zrušený. Z uvedeného je zrejmé, že strany sporu mali v zmysle § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka uzavretú písomnú zmluvu, ktorá sa v zmysle tohto zákonného ustanovenia riadila ustanoveniami o mandátnej zmluve. Mandátna zmluva je upravená v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom sa ňou mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu, pričom nárok na odplatu je

výslovne uvedený v § 571 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je mandátna zmluva odplatným záväzkovým vzťahom a nárok na zaplatenie odplaty vznikne po tom, čo mandatár riadne vykonal dohodnuté činnosti, a to bez zreteľa na to, či priniesli očakávaný výsledok alebo nie. Na základe uvedeného mala žalobkyňa teda nárok na zaplatenie dohodnutej odmeny a odstupného pri skončení výkonu funkcie člena predstavenstva priamo z písomných aktov predložených žalovanou, a to predmetnej zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva a Pravidiel odmeňovania členov orgánov. Navyše ak by aj žalobkyňa nevykonávala svoju funkciu člena predstavenstva riadne, o možnosti nevyplatenia odmeny jej za výkon tejto funkcie z tohto dôvodu by muselo predstavenstvo žalovaného výslovne rozhodnúť v zmysle čl. III ods. 3.2 predmetnej zmluvy. Nakoľko o nevyplatení odmien rozhodnuté nebolo, nárok na odmenu nebol obmedzený. To isté platí o konaní preukázanej skutočnosti, že žalobkyňa sa nezúčastňovala zasadnutí predstavenstva spôsobom, ako odvolací súd v odsekoch 11. a 12. rozsudku uvádzal, avšak opätovne platí, že predstavenstvo žalovaného by muselo vydať rozhodnutie o nevyplatení odmeny z takéhoto dôvodu. Odvolací súd bol preto toho názoru, že žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie odmeny za výkon funkcie člena predstavenstva žalovaného a odstupného po ukončení tejto funkcie, nakoľko predstavenstvo žalovaného nevydalo žiadne rozhodnutie o tom, že by žalobkyňa porušila svoje povinnosti, a teda jej takýto nárok nepatrí. Bez takéhoto rozhodnutia predstavenstva nemal žalovaný nárok krátiť alebo nevyplatiť žalobkyni uplatnený nárok. Preto odvolací súd nedal za pravdu žalovanému v tom, že si žalobkyňa uplatnila svoj žalobný nárok v rozpore s predmetnou zmluvou a Pravidlami odmeňovania, nakoľko rozpor medzi týmito písomnými dokladmi a dobrými mravmi alebo poctivým obchodným stykom neexistoval. Takisto odvolací súd poukázal na skutočnosť, že spochybňovať predmetnú zmluvu a Pravidlá odmeňovania v časti nároku žalobkyne na vyplatenie odmeny a odstupného žalovaným nebolo v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka možné, nakoľko žalovaný tieto akty spoločnosti prijal a predložil žalobkyni na uzavretie, takže v zmysle tohto zákonného ustanovenia sa žalovaný nemohol neplatiť takýchto ustanovení zmluvy a Pravidiel domáhať.

11. Ďalej žalovaný argumentoval tým, že uplatnený nárok žalobkyni neprislúcha z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, nakoľko si žalobkyňa svoj žalobný nárok uplatnila aj napriek tomu, že nevykonávala činnosti člena predsedu predstavenstva riadne (nezúčastňovala sa na zasadnutiach predstavenstva v danom období) a svojou činnosťou v rámci predstavenstva prispela k zlej ekonomickej situácii žalovaného. Odvolací súd poukázal na všeobecný výklad pojmu dobré mravy a poctivý obchodný styk a dospel k záveru, že uplatnenie žalobného nároku žalobkyne nemohlo byť považované za rozpor s dobrými mravmi alebo v rozpore s poctivým obchodným stykom, nakoľko žalobkyňa si uplatnila iba tie nároky (zaplatenie sumy 25 227,44 eura brutto titulom mesačných odmien za výkon funkcie člena predstavenstva za obdobie od augusta 2010 do februára 2012 a sumy 10 622,08 eura titulom odstupného + sumy 8 588,17 eura titulom úroku z omeškania), ktoré jej vyplývali z riadiacich aktov spoločnosti prijatých žalovanou. Skutočnosť, že žalovaný bol v nepriaznivej finančnej situácii nie je sama o sebe dôvodom pre nepriznanie prislúchajúcej odmeny. Žalobkyňa v rozhodnom období vykonávala funkciu člena predstavenstva žalovaného, nárok na žalobou uplatnené nároky na odmenu a odstupné jej vyplynul z riadne prijatých aktov spoločnosti žalovaného, valné zhromaždenie žalovaného nerozhodlo v prípade žalobkyne o nevyplatení odmien pre neplnenie si povinností a žalobkyňa nezavinila nepriaznivú finančnú situáciu žalovaného, preto neexistoval dôvod, pre ktorý by samotné uplatnenie žalovaných nárokov malo byť v rozpore s dobrými mravmi alebo nepoctivým obchodným stykom. Uplatnenie nároku na odmenu za výkon funkcie a odstupné po skončení výkonu funkcie členky predstavenstva, nie je možné považovať za výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, ani v prípade nepriaznivej ekonomickej situácie žalovaného, nakoľko ide o uplatnenie si zmluvných nárokov, navyše žalovaným niekoľkokrát písomne uznaných, pričom zlá finančná situácia môže predstavovať pre žalobkyňu sťaženie pri vymáhaní splnenia tohto dlhu od žalovaného. V prípade, že by si žalobkyňa svoj nárok neuplatnila, mohlo by prísť k premlčaniu jej nároku.

12. Odvolací súd neprisvedčil odvolaniu žalovaného ani v tom bode, v ktorom tvrdil, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami v napadnutom rozsudku, konkrétne sa týkajúcich rozporu z predmetnej zmluvy a Pravidiel odmeňovania s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, a že vzhľadom na nepriaznivú ekonomickú situáciu žalovaného, je uplatňovanie si nároku žalobkyne na

odmenu a odstúpné tiež v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, keďže považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne odôvodnený v zmysle zákonného ustanovenia § 220 CSP, keď sa vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami strán sporu, dostatočne odôvodnil vykonanie predložených dôkazov a spôsob ich hodnotenia a použil správnu právnu argumentáciu, preto nebolo nožné považovať napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nepresvedčivý.

13. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko podľa neho napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko dané rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky. Za podstatné a kľúčové právne otázky, od vyriešenia ktorých podľa dovolateľa závisel predmetný spor označil nasledovné právne otázky:

1/ je v súlade s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi vyplácanie odmien členom predstavenstva obchodnej spoločnosti, ktorej akcionári nakladajú s verejnými prostriedkami, za obdobie počas ktorého je táto obchodná spoločnosť aj v dôsledku činnosti predstavenstva v hlbokoj ekonomickej strate? (ďalej ako „prvá otázka“),

2/ je v súlade s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi podpísanie záväzku medzi členmi orgánov akciovej spoločnosti navzájom, ak primárnym cieľom takéhoto právneho úkonu je predĺženie lehoty premlčania záväzku a s tým spojené odloženie platobnej povinnosti dlžníka na čas, keď títo členovia nebudú vykonávať svoje funkcie pre spoločnosť, čím zároveň dochádza k zhodnocovaniu pohľadávky úrokmi z omeškania? (ďalej ako „druhá otázka“),

3/ patrí členovi predstavenstva odmena za výkon tejto funkcie aj za obdobie, počas ktorého sa nezúčastňuje zasadnutí predstavenstva, ak bolo odmeňovanie priamo naviazané na účasť na zasadnutí predstavenstva? (ďalej ako „tretia otázka“).

14. Prvú právnu otázku vymedzil dovolateľ poukazom na Čl. II. bod 2.1. Zmluvy o výkone funkcie, Čl. 10 (14) Stanov spoločnosti, § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka a § 39 zákona OZ. V súvislosti dobrými mravmi odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo 1/2009 prezentujúc nasledovný právny názor, že „právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť ho stanoviť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami“. Ohľadne poctivého obchodného styku argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo 359/2007, podľa ktorého „korektív zásadami poctivého obchodného styku má byť posledná možnosť (ultima ratio), jak ve výjimečných prípadech zmírnit či odstranit přílišnou tvrdost zákona v situaci, ve které by se přiznání uplatněného nároku jevílo krajně nespravedlivým. Ustanovení § 265 obch. zák. tak je třeba vnímat jako příkaz soudci, aby rozhodoval v souladu s ekvitou (haec aequitas suggerit viz mutatis mutandis závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 6. září 2005, sp. zn. I. ÚS 643/2004), přičemž, oproti dobrým mravům, dovolují zásady poctivého obchodného styku vzít v úvahu zvláštnosti profesionálních vztahů podnikatelského prostředí a jeho specifické etiky“. Podľa mienky žalovaného je preto v rozpore s dobrými mravmi, ak sú členovia štatutárneho orgánu osobitne odmeňovaní v situácii, v ktorej sa spoločnosť nachádza v strate, pričom do tejto situácie ju dostalo práve vedenie tejto spoločnosti. Nakoľko si žalobkyňa uplatňuje nárok na odmenu a odstúpné za obdobie pôsobenia žalobkyne v predstavenstve žalovaného v rokoch 2010 -2012, kedy hospodáril žalovaný s hlbokou stratou, považuje takýto žalobný návrh za nemorálny, v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s poctivým obchodným stykom. Žalovaný vyjadril nesúhlas so záverom odvolacieho súdu, že nebolo preukázané, že žalobkyňa nebola ako členka predstavenstva priamo zodpovedná za zlú ekonomickú situáciu, nakoľko práve z titulu jej funkcie bola priamo zodpovedná za riadenie žalovaného a za rozhodovanie o všetkých podstatných záležitostiach, vrátane obchodného vedenia spoločnosti (ekonomické, hospodárske a ostatné výsledky žalovaného). Na záver bolo zdôraznené, že žalovaný nenapáda neplatnosť Zmluvy o výkone funkcie alebo Pravidlá odmeňovania, ale uplatnený nárok. Ak by žalobkyňa vykonávala svoju funkciu riadne a žalovaný sa neprepadol do hlbokoj ekonomickej straty, tento nárok vychádzajúci zo Zmluvy o výkone funkcie by bol opodstatnený.

15. Druhú právnu otázku dovolateľ odôvodnil tým, že podľa neho žalobkyňa využila svoje spriaznené postavenie voči predchádzajúcemu manažmentu žalovaného a nevyťahala svoje pohľadávky za ich pôsobenia, namiesto toho si nechávala podpisovať uznanie záväzkov z ich strany, čím si odložila lehotu premlčania, a zároveň si zabezpečila rast úrokov z omeškania ako príslušenstva pohľadávky. Podľa neho tak žalobkyňa ako aj iní členovia dozornej rady a predstavenstva nekonali s odbornou starostlivosťou, keď pristúpili k uznaniu záväzkov žalobkyne (ako aj iných členov predstavenstva a dozornej rady) a z jej strany sa jednalo len o špekulatívny spôsob uplatnenia jej nároku. Vzhľadom na to, žalovaný považuje právny úkon - Uznanie záväzku v rozpore s dobrými mravmi, a preto je neplatný. Tento rozpor spôsobuje účelové konanie jednotlivých zástupcov žalovaného a žalobkyne, ktorí v rozpore so zákonným príkazom konať v prospech žalovaného a s náležitou starostlivosťou podnikli právne kroky výlučne v záujme žalobkyne, nie v záujme žalovaného.

16. Tretiu právnu otázku dôvodil poukazom na Čl. II. bod 2.5. Zmluvy o výkone funkcie, Čl. III. bod 3.1. Zmluvy o výkone funkcie, Čl. 10 Stanov žalovaného a § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka. Argumentoval tým, že ak odmeňovanie členov predstavenstva bolo priamo viazané na prípravu a účasť na zasadnutí a žalobkyňa sa týchto zasadnutí predstavenstva preukázateľne nezúčastňovala a toto ani nerozporovala, žalobkyňa podľa žalovaného nárok na odmenu za výkon funkcie nevznikol. Preto sa žalovanému javí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepochopiteľné, nakoľko došiel k záveru, že právo na odmenu patrí členovi predstavenstva bez ohľadu na to, či tento svoju funkciu aj naozaj vykonáva a či sa zúčastňuje zasadnutí predstavenstva, a to aj napriek skutočnosti, že interné predpisy žalovaného vyplácanie odmien explicitne podmienili prípravou a účasťou na zasadnutí predstavenstva, čo nebolo zo stany žalobkyne naplnené. Preto bolo podľa žalovaného rozhodujúce posúdiť, čo bolo predmetom dohodnutých činností. Žalovaný vyjadril, že ak bolo odmeňovanie za výkon funkcie člena predstavenstva priamo viazané v interných predpisoch žalovaného na účasť na zasadnutí predstavenstva, odmena žalobkyne patrí len za obdobie, keď sa zúčastňovala zasadnutí predstavenstva.

17. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že oba konajúce sudy sa náležite vysporiadali s otázkami dobrých mravov aj poctivého obchodného styku. Podľa nej žalovaný nenastolil právne otázky, ktoré neboli riešené rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré by odôvodnili prípustnosť dovolania. Na záver poukázal, že skôr žalovaný ignoruje, že je ho zámer, aby žalobkyňa za jej dlhodobo vykonávanú prácu pre žalovaného nebola zaplatená vôbec, je v rozpore s otázkami dobrých mravov aj poctivého obchodného styku.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“), po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a došiel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

19. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

23. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

25. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnú otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t.j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň, právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani akademické otázky, ktoré nemajú súvis s rozhodovaným sporom. Pre posúdenie, či ide o právnú otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní (porovnaj tiež uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/28/2018 zo dňa 16. 08. 2018).

26. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

27. Z dovolania vyplýva, že žalovaný pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP považovala za relevantné a pre rozhodnutie podstatné tri otázky (bližšie špecifikované v bodoch 13 až 16), ktoré podľa nej v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu neboli ešte vyriešené.

28. Prvú otázku dovolateľ vymedzil poukazom na Čl. II. bod 2.1. Zmluvy o výkone funkcie, Čl. 10 (14) Stanov spoločnosti, § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „Občianky zákonník“ alebo „OZ“). V súvislosti dobrými mravmi odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo 1/2009 prezentujúce nasledovný právny názor, že „právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť ho stanoviť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami“. Ohľadne poctivého obchodného styku argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo 359/2007, podľa ktorého „korektív zásadami poctivého obchodného styku má byť posledná možnosť (ultima ratio), jak ve výjimečných případech zmírnit či odstranit přílišnou tvrdost zákona v

situáci, ve které by se přiznání uplatněného nároku jevilo krajně nespravedlivým. Ustanovení § 265 obch. zák. tak je třeba vnímat jako příkaz soudci, aby rozhodoval v souladu s ekvitou (haec aequitas suggerit viz mutatis mutandis závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 6. září 2005, sp. zn. I. ÚS 643/2004), přičemž, oproti dobrým mravům, dovolují zásady poctivého obchodního styku vzít v úvahu zvláštnosti profesionálních vztahů podnikatelského prostředí a jeho specifické etiky“. Podľa mienky žalovaného je preto v rozpore s dobrými mravmi, ak sú členovia štatutárneho orgánu osobitne odmeňovaní v situácii, v ktorej sa spoločnosť nachádza v strate, pričom do tejto situácie ju dostalo práve vedenie tejto spoločnosti.

29. Podľa ust. § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

30. Podľa ust. § 265 obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

31. Podľa ust. § 66 ods. 3 OBZ (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), vzťah medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti alebo spoločníkom pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti sa spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve, ak zo zmluvy o výkone funkcie uzatvorenej medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti alebo spoločníkom, ak bola zmluva o výkone funkcie uzavretá alebo zo zákona nevyplýva iné určenie práv a povinností. Zmluva o výkone funkcie musí mať písomnú formu a musí ju schváliť valné zhromaždenie spoločnosti alebo písomne všetci spoločníci, ktorí ručia za záväzky spoločnosti neobmedzene. Stanovy akciovej spoločnosti môžu určiť, že zmluvu o výkone funkcie člena predstavenstva schvaľuje dozorná rada.

32. Podľa § 566 ods. 1, 2 OBZ mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu. (2) Ak je zariadenie záležitosti predmetom podnikateľskej činnosti mandatára, predpokladá sa, že odplata bola dohodnutá. [§ 566 OBZ]

33. Podľa § 567 OBZ mandatár je povinný postupovať pri zriaďovaní záležitosti s odbornou starostlivosťou.

34. Podľa § 571 OBZ ak výška odplaty nie je určená v zmluve, je mandant povinný zaplatiť mandatárovi odplatu, ktorá je obvyklá v čase uzavretia zmluvy za činnosť obdobnú činnosti, ktorú mandatár uskutočnil pri zriaďovaní záležitosti. (2) Ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandatárovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie. Ak možno očakávať, že v súvislosti s vybavovaním záležitosti vzniknú mandatárovi značné náklady, môže mandatár požadovať po uzavretí zmluvy primeraný preddavok.

35. Podľa § 194 ods. 5 OBZ členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej akcionárov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých akcionárov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.“

36. Vo veci prvej nastolenej otázky dovolateľom dovolací súd uvádza, že dobrými mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva

sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného). Akého konania sa určitá osoba dopustila, je predmetom dokazovania a zisťovania skutkového stavu vo veci, čo patrí do kompetencie súdov prvej a druhej inštancie (za určených procesnoprávných podmienok).

37. Posúdeniu, či je právny úkon v súlade s dobrými mravmi, nebráni skutočnosť, že právny úkon bol výsledkom zmluvnej voľnosti strán v rámci ich profesionálneho podnikania, prípadne rizika spojeného s týmto podnikaním. Súlad právnych úkonov s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka je potrebné skúmať pred aplikáciou § 265 Obchodného zákonníka podľa individuálnych okolností jednotlivého prípadu. Dobré mravy pôsobia ako korektív aj v situáciách, ak zmluvu uzatvára osoba v strete záujmov, kedy sú práva a povinnosti účastníkov právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2017, sp. zn. 2 Obo 17-18/2015, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 86/2018).

38. Nakoľko žalovaný namieta aj rozpor s poctivým obchodným stykom, dovolací súd v tejto spojitosti uvádza, že zásady poctivého v obchodnom styku nie je možné stotožniť s inštitútom dobrých mravov. Ide o odlišné kategórie, aj keď isté prieniky medzi nimi je možné predpokladať. Poctivý obchodný styk je v porovnaní s pojmom dobré mravy pojem užší a aplikuje sa nad rámec dobrých mravov (PATAKYOVÁ, M. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. 2. aktualizované vydanie, Praha : C. H. Beck, 2008, s.708). „Zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecnejších morálnych zásad či noriem, vyjadrených v pojme dobré mravy. Ide o konkretizáciu noriem morálky na oblasť aplikácie konkrétnych spoločenských vzťahov, ktorými sú obchodné záväzkové vzťahy. Tvoria ucelený súbor zásad správania, ktorých dodržiavanie v obchodnom styku tento styk kvalifikuje ako poctivý. Vymedzenie pojmov „dobré mravy“ či „poctivý obchodný styk“ je spravidla ponechaný na právnu vedu. Len výnimočne definíciu týchto pojmov nájdeme v právnej norme.“ (Uznesenie ÚS SR z 9.6.2010, sp. zn.: I. ÚS 221/2010). Zaujímavý rozdiel medzi oboma kategóriami načrtol Najvyšší súd ČR, keď konštatoval, že v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku môže byť len výkon práva, nie právny úkon samotný, z ktorého je právo uplatňované. Práve predpokladom aplikácie § 265 Obchodného zákonníka je platný právny úkon, z neho je právo uplatnené (Uznesenie NS ČR z 7.12.2011, sp. zn.: 32 Cdo 542/2010). Kým dobré mravy sú korektívom posudzovania právneho úkonu ako takého, zásadou poctivého styku sa posudzuje len samotný výkon práv (vzniknutých z rôznych právnych dôvodov, teda nielen z právneho úkonu, či zmluvy). Pre úplnosť je potrebné dodať, že predpokladom kvalifikácie nejakého konania ako rozporného so zásadami poctivého obchodného styku nie je len samotná disproporcija medzi výškou dojednanej sankcie a povahou zabezpečenej povinnosti, ale musia prísť ešte ďalšie skutočnosti, napríklad zneužitie hospodárskej prevahy zmluvnou stranou. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Obdo/11/2008 zo dňa 18. júna 2009).

39. Pojem dobré mravy ako aj zásady poctivého obchodného styku patria medzi mimoprávne pojmy, pričom sú meradlom hodnotenia konkrétnej situácie zodpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti. „Ako mimoprávne pravidlá majú právnu relevanciu len vtedy, ak na ne odkazuje zákon. Právnu reprobáciu možno odvodiť len z práva. Nie sú ani samostatným prameňom práva, a to ani vtedy, keď sa právna norma na ne odvoláva. Aj v tomto prípade sú prameňom práva len ako súčasť právneho poriadku.“ (Ovečková, O. Slušnosť v obchodných vzťahoch. In: Slušnosť v práve. Zborník z medzinárodnej vedeckej konferencie II. Lubyho právnické dni. Vydavateľské oddelenie Právnickej

fakulty UK. Bratislava 1993, s. 176, 177).

40. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalovaným ohľadne prvej ním uplatnenej otázky (podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) nespĺňa kritériá uvedené v odsekoch 24 až 26 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

41. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, právna otázka položená dovolateľom v dovolaní musí byť zásadná pre rozhodnutie vo veci, čo znamená, že od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v spore. Dovolateľom položená právna otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

42. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu nižšej inštancie vyplýva, že predmetom sporu nebola otázka položená žalovaným, či je v súlade s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi vyplácanie odmien členom predstavenstva obchodnej spoločnosti, ktorej akcionári nakladajú s verejnými prostriedkami, za obdobie počas ktorého je táto obchodná spoločnosť aj v dôsledku činnosti predstavenstva v hlbokéj ekonomickej strate. Predmetom sporu bolo posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie odmeny za výkon funkcie člena predstavenstva a odstúpného, nakoľko žalobkyňa vykonávala pre žalovaného v období od 01.03.2007 do 20.07.2009 funkciu predsedu predstavenstva a od 21.07.2009 do 29.02.2012 bola členom predstavenstva žalovanej, pričom si žalobou uplatnila nárok na zaplatenie sumy 25 227,44 eura brutto titulom mesačných odmien za výkon funkcie člena predstavenstva za obdobie od augusta 2010 do februára 2012 a sumy 10 622,08 eura titulom odstúpného + sumy 8 588,17 eura titulom úroku z omeškania. Žalovaný navyše tento nárok žalobkyne uznal písomne dňa 09.05.2014, a to aj čo do dôvodu a výšky. Uvedené skutkové okolnosti neboli v konaní pred súdom prvej inštancie stranami sporu namietané a odvolací súd ich mal preukázané aj z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Súd nižšej inštancie teda v danom prípade posudzovali, či žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie odmeny a odstúpného pri skončení výkonu funkcie člena predstavenstva priamo z písomných aktov predložených žalovaným, a to predmetnej Zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva a Pravidiel odmeňovania členov orgánov. Otázka prvá uplatnená žalovaným je skôr sekundárnou otázkou, na ktorej odvolací súd v spojení so súdom nižšej inštancie ťažiskovo nezaložili svoje rozhodnutie. Ako vyplynulo zo skutkových zistení súdov nižšej inštancie, vyplácanie odmien za výkon funkcie člena predstavenstva nebolo viazané na hospodársky zisk spoločnosti a nezáviselo od výsledkov konkrétnej činnosti členov predstavenstva. Napokon s odvolaním sa na právnu úpravu mandátnej zmluvy, súdy dovodili, že nárok na odmenu vzniká bez ohľadu na to, či dohodnuté činnosti priniesli očakávaný výsledok alebo nie (§ 571 ods. 2 OBZ).

43. Aj keď dovolateľ v dovolaní nastolil otázku, ktorá nespĺňa kritériá kľúčovej právnej otázky a uvedené postačuje na odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí dovolania, dovolací súd považuje za potrebné sa v stručnosti vyjadriť k nastolenej otázke spočívajúcej v tom, či je súladné s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku vyplatiť odmenu žalobkyni aj napriek tomu, že žalovaný je v hlbokéj ekonomickej strate v dôsledku činnosti predstavenstva, ktorého súčasťou bola aj žalobkyňa.

44. Nadväzujúc na vyššie uvedenú odbornú právnickú literatúru a právne názory jednotlivých súdnych inštancií vyjadrených v rozhodnutiach, podľa dovolacieho súdu nemožno súhlasiť so záverom vyjadreným žalovaným, že nie je v súlade s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, ak je člen štatutárneho orgánu odmeňovaný v situácii, ak sa žalovaný (spoločnosť) nachádza v strate, pričom do tejto situácie ho dostalo práve vedenie tejto spoločnosti. Dovolací súd pripomína, že pri svojom konštatovaní je viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižšej inštancie, z ktorého vyplynulo, že žalovaný so žalobkyňou uzatvoril Zmluvu o výkone funkcie člena podľa § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka, datovanej dňom 01.03.2007. Podľa bodu 1.2. člen predstavenstva sa na základe tejto zmluvy zaviazal, že bude pre spoločnosť vykonávať všetky úkony, ktoré súvisia s výkonom funkcie člena predstavenstva, a to v mene spoločnosti a na jej účet a spoločnosť sa zaviazala mu za to platiť odmenu. Zároveň v bode 1.4. sa odkazovalo na to, že právne vzťahy neupravené touto zmluvou sa riadia

primerane ustanoveniami: a/ mandátnej zmluvy upravenej v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že člen predstavenstva má postavenie mandatára a spoločnosť má postavenie mandanta, a b/ vnútorného poriadku o odmeňovaní členov orgánov spoločnosti schváleného zakladateľom spoločnosti pri jej založení dňa 12.12.2004 v znení jej dodatkov; že (bod 2.1.) člen predstavenstva je na základe tejto zmluvy povinný vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou a odbornou starostlivosťou. Je povinný vykonávať svoju funkciu v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Najmä je povinný zaobstarat' si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Pri výkone svojej pôsobnosti nesmie uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých akcionárov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Na základe vykonaného dokazovania súdy nižšej inštancie nedospeli k záveru, že práve vedenie spoločnosti dostalo žalovaného do nepriaznivej situácie (ako je to tvrdené v položenej prvej právnej otázke dovolateľa), a to výkonom svojich funkcií bez odbornej starostlivosti (členovia predstavenstva by mohli zodpovedať za výkon svojej funkcie v rozpore s odbornou starostlivosťou a záujmami spoločnosti, pričom by tak zodpovedali spoločnosti za prípadne vzniknutú škodu /§ 194 ods.5,6 OBZ/, avšak táto otázka a takýto nárok nebol predmetom sporu), či že by zo strany žalobkyne nedošlo k riadnemu výkonu jej činnosti ako člena predstavenstva, nakoľko jednak z predložených listinných dôkazov vyplynulo splnenie úloh vyplývajúcich jej ako členovi predstavenstva zároveň dôvodiac výpoveďami svedkov (G.. U. Š., F., G.. S. P., F. a G.. T. L.), ktorí potvrdili že v rozhodnom období si žalobkyňa ako členka predstavenstva žalovaného svoje povinnosti vyplývajúce jej z tejto funkcie plnila riadne s dôrazom, že funkcia člena predstavenstva sa neobmedzuje iba na účasť na zasadnutiach predstavenstva, ale spočíva aj v inej činnosti, čo žalobkyňa podľa svedkov vykonávala. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa si v rozhodnom období plnila povinnosti člena predstavenstva žalovaného tak, že nespôsobovala omeškanie v rozhodovacích procesoch predstavenstva a riadnom chode jeho činnosti, pričom prípadná osobná neúčasť na zasadnutiach predstavenstva nemala za následok žalovanou tvrdený nesprávny výkon činnosti člena predstavenstva, nakoľko išlo podľa výpovedí svedkov o formu zúčastňovania sa na procese riadenia spoločnosti, ktoré predstavuje podieľanie sa na rozhodovaní predstavenstva, ktoré žalobkyňa dodržiavala. Rovnako nebolo žalovaným preukázané, že by žalobkyňa zodpovedala za zlú ekonomickú žalovaného. V tejto veci žalovaný neargumentoval žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, či rozhodnutiami, z ktorých by vyplývala priama zodpovednosť žalobkyne za zlú ekonomickú situáciu žalovaného. Taktiež nebolo preukázané, že by žalovaný vyslovene namietal proti žalobkyňi, resp. že by jej nejakým spôsobom vytýkal nesprávny spôsob výkonu funkcie člena predstavenstva, prípadne, že by bola za dané nejakým spôsobom sankcionovaná, napr. rozhodnutím o krátení prislúchajúcej odmeny alebo o jej nevyplatení podľa čl. III ods. 3.2. Zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva.

45. Ohľadne uvedeného je nutné poukázať na podstatu mandátnej zmluvy, ktorá spočíva v tom, že ide o "zmluvu o vynaložení úsilia" a nie o "zmluvu o výsledku". Z pohľadu plnenia záväzkov je potom rozhodujúce, aby mandatár pri obstarávaní záležitosti postupoval predovšetkým s potrebnou odbornou starostlivosťou, rešpektoval mandantom udelené pokyny a konal v záujme mandanta. Mandatár nezodpovedá mandantovi za to, že ním očakávaný výsledok sa nepodarilo dosiahnuť. Čo sa týka odplaty platí, že strany sa môžu dohodnúť, že ak činnosť mandatára neprinesie očakávaný výsledok pre mandanta, nebude mať mandatár nárok na odplatu, ale potenciálne iba na úhradu nevyhnutne vynaložených nákladov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dané sa netýkalo prejednávaneho prípadu.

46. Mandatár v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v obchodnom zákonníku § 66 ods.3, 566 a nasl. ustanovení, ako aj v súlade so Zmluvou o výkone funkcie a Pravidlami odmeňovania (nastavených žalovaným), nezodpovedá za kladný hospodársky výsledok, pokiaľ predmetné nie je vyslovené zohľadnené v interných predpisoch žalovaného ako napr. v Pravidlách odmeňovania v tomto prípade, či v Zmluve o výkone funkcie. Inak to nemá vplyv na nevyplatenie odmeny, na ktorej nárok jej vznikol podľa Pravidiel odmeňovania členov orgánov žalovaného v spojení so Zmluvou o výkone funkcie a Stanovami žalovaného. Rozhodnutie odvolacieho súdu síce poskytlo vyhodnotenie aj k žalovaným vznesenej námietke rozporu s dobrými mravmi a poctivého obchodného styku, avšak prioritne bolo založené na tom, že nevyplatenie odmeny bolo zo skutkových zistení súdov nižšej inštancie viazané na predchádzajúce rozhodnutie predstavenstva, či dozornej rady, ak si neplní člen predstavenstva svoje

povinnosti riadne, pričom existencia takéhoto rozhodnutia zo zisteného skutkového stavu nevyplývala a nárok na odmenu vyplynul z vykonaného dokazovania - najmä listinných dôkazov a v časti vykonávania funkcie žalobkyne v predstavenstve aj z výsluchov svedkov. Súdmi nižšej inštancie bolo tiež zistené, že v Zmluve ani v Pravidlách odmeňovania nie je uvedená žiadna previazanosť medzi nárokom žalobcu ako člena predstavenstva žalovaného na kladné hospodárske výsledky, resp. že by nárok na vyplatenie odmeny bol tým podmienený. Odpoveď na prvú dovolaciu otázku preto nebola pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie kľúčová.

47. Dovolací súd ešte dopĺňa, že súdy sa otázkou posúdenia súladu uplatneného nároku s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom právne zaoberali ako otázkou vyplývajúcou z obrany žalovaného a vo svojich rozhodnutiach poskytli zrozumiteľnú odpoveď. V posudzovanej veci, ako to dostatočne vyplynulo aj z oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie, si žalobkyňa realizuje iba svoje právo na vyplatenie odmeny, ktoré jej priamo vyplýva z interných aktov prijatých samotným žalovaným poukazujúc na to, že v priebehu konania nebolo preukázané, že by na jej vyplatenie nemala nárok. Uplatnenie daného práva nemožno považovať ani za disproporčné vo vzťahu k žalovanému, ktorý sa síce bráni zlou ekonomickou situáciou, avšak ako už bolo konštatované konajúcimi súdmi, zlá ekonomická situácia nie je dôvod na nepriznanie odmeny, nakoľko mandatar v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v obchodnom zákonníku § 66 ods.3, 566 a nasl. ustanovení, ako aj v súlade so Zmluvou o výkone funkcie a Pravidlami odmeňovania (nastavených žalovaným), nezodpovedá za kladný hospodársky výsledok. V danom prípade dovolací súd konštatuje, že v konaní pred súdmi nižších inštancií nebolo zistené ani konanie šikanózneho charakteru v tom zmysle, že by pri výkone práva žalobkyne bolo preukázané jeho zneužitie na úkor žalovaného. Pri posúdení konania, resp. výkonu práva je potrebné vzhliadnuť aj na vyváženosť práv a povinností strán právneho vzťahu s akcentom na rovnováhu, pričom je zrejmé, že uvedené sa daného prípadu netýkalo, nakoľko bolo preukázané, že žalobkyňa si plnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z jej funkcie a povinnosťou žalovaného bolo jej za to vyplatiť prislúchajúcu odmenu.

48. V dôsledku vyššie uvedeného dovolací súd musí vo vzťahu k prvej nastolenej otázke uvedenej žalovaným konštatovať neprípustnosť dovolania v tejto časti podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko má dovolací súd za nepochybné, že žalovaný dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 431 ods. 2, resp. § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd preto dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP v časti prvej otázky odmietol.

49. Druhú otázku uplatnenú žalovaným v znení: „či je v súlade s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi podpísanie záväzku medzi členmi orgánov akciovej spoločnosti navzájom, ak primárnym cieľom takéhoto právneho úkonu je predĺženie lehoty premlčania záväzku a s tým spojené odloženie platobnej povinnosti dlžníka na čas, keď títo členovia nebudú vykonávať svoje funkcie pre spoločnosť, čím zároveň dochádza k zhodnocovaniu pohľadávky úrokmi z omeškania?“ považuje dovolací súd za vyslovene hypotetickú otázku, ktorá rovnako ako predchádzajúca otázka nespĺňa definíciu pojmu „kľúčová právna otázka“ uvedenú v bode 24. až 26. tohto rozhodnutia. Navyše sa jedná o hypotetickú otázku založenú len na predpoklade, či domnienkach žalovaného týkajúcich sa cieľov úkonu uznania hypoteticky špecifikovaných v položenej otázke a nevychádzajúcich zo zisteného skutkového stavu a záverov súdov nižšej inštancie. Ďalej neušlo pozornosti dovolacieho súdu aj to, že skutkové okolnosti vo veci písomného uznania záväzku žalovaného čo do dôvodu a výšky neboli v konaní pred súdom prvej inštancie stranami sporu namietané a odvolací súd ich mal preukázané aj z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Dovolací súd opätovne poukazuje na to, že v dovolateľom položenej druhej otázke je hypoteticky uvedená skutočnosť, že cieľom uznania bolo odloženie premlčania a odloženie platobnej povinnosti na čas, keď už členovia nebudú vykonávať svoje funkcie, avšak takáto skutočnosť nebola v konaní predmetom dokazovania a nevyplýva zo zisteného skutkového stavu, ktorý dovolací súd nemôže meniť. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie ani tretej šance pre neúspešnú stranu v konaní a nemôže meniť, či dopĺňať skutkové zistenia súdov nižšej inštancie a na hypotetické otázky neposkytuje odpovede.

50. Ohľadne druhej nastolenej otázky dovolací súd konštatuje, že rovnako ako prvá otázka, tak aj druhá

otázka nenapĺňa atribúty právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP pre rozhodnutie súdu kľúčovej. Preto aj v tejto časti dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

51. Vo veci tretej dovolacej otázky v znení „či patrí členovi predstavenstva odmena za výkon tejto funkcie aj za obdobie, počas ktorého sa nezúčastňuje zasadnutí predstavenstva“, dovolací súd musí opätovne konštatovať, že ani táto otázka nespĺňa atribút rozhodujúcej právnej otázky, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 CSP. Má za to, že jednoznačne sa jedná o otázku skutkového charakteru. Ani v tomto prípade sa nejedná o otázku, na ktorej riešení bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu a tým pádom zároveň nepredstavuje ani kľúčovú otázku. Daná otázka nevypĺyva zo skutkového stavu zisteného v konaní a na jej riešení nie je rozhodnutie založené. Daná otázka bola riešená odvolacím súdom, avšak iba čiastkovo, resp. sekundárne v rámci inej odvolacej námietky žalovaného týkajúcej sa riadneho výkonu činnosti žalobkyne ako člena predstavenstva. Odvolací súd viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie dospel k záveru o riadnom plnení si povinností žalobkyňou v rozhodnom období s hodnotením, že funkcia člena predstavenstva sa neobmedzuje iba na účasť na zasadnutiach predstavenstva, ale spočíva aj v inej činnosti, čo žalobkyňa podľa svedkov aj vykonávala a prípadná neúčasť na zasadnutiach nemala predstavenstva za následok žalovanou tvrdený nesprávny výkon činnosti člena predstavenstva, nakoľko išlo podľa výpovedí svedkov o formu zúčastňovania sa na procese riadenia spoločnosti (osobná účasť na zasadnutiach predstavenstva žalovanej), avšak obsah zúčastňovania sa na procese riadenia spoločnosti (to znamená podieľanie sa na rozhodovaní predstavenstva) žalobkyňa dodržiavala. Rovnako zo skutkového stavu vyplynulo, že odmena nebola viazaná výlučne na účasť na zasadnutiach predstavenstva, ale sa týkala výkonu aj iných činností vyplývajúcich z funkcie člena predstavenstva. Otázka tretia tak ako je postavená je preto irelevantná pre podstatu tohto sporu, pretože odmena za výkon člena predstavenstva nebola viazaná len na účasť na zasadnutiach predstavenstva. Dovolací súd síce nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdom prvej inštancie a odvolacím súdom a zaoberať sa skutkovými otázkami, avšak na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd venovali značnú pozornosť riadnemu výkonu činnosti žalobkyne ako člena predstavenstva žalovaného.

52. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaného niet žiadnych pochybností o tom, že žalovaný nekonkretizoval takú právnu otázku, na riešení, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

53. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.